ESCUELA DE HOMBRES

Fenómeno Blocus

A ver chicos, en algo estaremos de acuerdo: sois unos mariquitas. O nos hacemos ya machos o os doy por el culo a todos. Lleváis tres días aquí y sólo oigo llantos. ¡¿Pero esto qué coño es?!

Si os damos de hostias es para que aprendáis, joder. La calle está llena de gentuza, cobardes, poco aseados. Por Dios bendito que en cuanto salgáis de aquí seréis el azote de esa gentuza, empezando por vuestros padres; sí señor, vuestros padres, que os han educado como a niñas de las monjitas. ¡A leches con ellos, muchachos! ¡A leches con esos maestrillos que ni os dan formación del espíritu ni nada! ¡A leches con los niñatos universitarios que luego os van a joder la vida!

A Dios gracias han salido esos tipos del Blocus, son unos cabrones pero tienen cojones. Vosotros, al salir de aquí, también seréis Blocus y os vais a cargar lo que se os ponga delante. Ni un cristal va a quedar en la ciudad: abajo con todo, a la hoguera los libros y los contenedores. Eso sí, cuando os pesquemos y os demos de palos, recordad siempre que sois de izquierdas, no jodamos. Y ahora, ¡al patio, a pelearos como machos!

_____

Transcripció d'un fragment de la classe impartida pel Comandante de la Policia Nacional y emérito de la Fábrica de Terroristas de Carabanchel. J. H. R.

COM SEMPRE I UNA MICA MÉS

Diaris, teles, ràdios, al servei de l'amo

La dependència del periodisme en qualsevol de les seves versions no ve de nou. Històricament, cada país tenia el seu diari de dretes i el d'esquerres. La diferència entre les ràdios depenien del seu caràcter oficial o relativament privades, i, a partir d'aquí, t'organitzaves i llegies o escoltaves el que volies llegir o escoltar.

Ara ja és més difícil. D'entrada, la presència de la tele ha fet variar l'equilibri ideològic. El problema no és que hi hagin més fonts informatives, la veritable canallada és que ja vinguin amb el nom de la marca impresa. Apart la secció de successos i el temps, ambdues molt desprestigiades, la resta de cròniques editorials i entrevistes responen exactament a la veu de l'amo. S'ha perdut tot el pudor.

El problema s'està agreujant a mesura que la política ha entrat en la categoria pornogràfica. No oblidem que la premsa és altaveu i l'altaveu augmenta el volum de manera que si un polític qualifica de bandarra el seu contrari, els periodistes com a mínim l'han de qualificar de fill de puta.

C NEWS o LA 13 són bons exemples de parcialitat, però la llista va creixent. La recent aparició de LA 7 només fa que reafirmar descaradament aquesta parcialitat que està convertint les notícies en pamflets de partit. I, si la solució final és informar-se a través de xarxes, estem apanyats.